370L0522

N:o L 267/14 *EUROOPAN YHTEISÖJEN VIRALLINEN LEHTI* 10.12.70

NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 30 päivänä marraskuuta 1970,

sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden toteuttamisesta itsenäisten ammatinharjoittajien harjoittamassa hiilen tukkukaupassa ja hiilikaupan välittäjien toiminnassa (ISIC-ryhmästä 6112)

(70/522/ETY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 54 artiklan 2 ja 3 kohdan sekä 63 artiklan 2 ja 3 kohdan,

ottaa huomioon sijoittautumisvapauden rajoitusten poistamiseksi annetun yleisen toimintaohjelman (1) ja erityisesti sen IV osaston D jakson,

ottaa huomioon palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitusten poistamiseksi annetun yleisen toimintaohjelman (2) ja erityisesti sen V osaston C jakson,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon (3),

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon (4),

sekä katsoo, että

Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimus ei sisällä määräyksiä sijoittautumisvapaudesta eikä palvelujen tarjoamisen vapaudesta; sen vuoksi tämän direktiivin kattamien toimintojen vapauttaminen tapahtuu yksinomaan Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen nojalla,

toimintoja tukkukaupan alalla sekä välittäjien toimintaa kaupan, teollisuuden ja pienteollisuuden aloilla sääntelee jo kaksi 25 päivänä helmikuuta 1964 (5) annettua direktiiviä; hiilikauppa on suljettu näiden direktiivien soveltamisalan ulkopuolelle; tällä direktiivillä pyritään vapauttamaan kaupan toiminnot tällä toimialalla,

tällä direktiivillä vaikutetaan myös tuottajien myyntitoimintoihin, sillä sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden saavuttamisesta itsenäisten ammatinharjoittajien toiminnassa kaivos- ja louhintatyössä (ISIC-pääryhmät 11—19) 7 päivänä heinäkuuta 1964 (6) annetun direktiivin 2 artiklan 3 kohdalla rajoitetaan tuottajana toiseen jäsenvaltioon liikkeensä perustavan ja omia tuotteitaan tuossa valtiossa myyvän tuottajan oikeudet yhdestä liikkeestä tuotantovaltiossa tapahtuvaan myyntiin, kunnes kyseisten tuotteiden kauppa on vapautettu muilla direktiiveillä,

tällä direktiivillä vapautetaan hiilen tukkukauppa; jälleenmyynti on jo vapautettu 15 päivänä lokakuuta 1968 (7) annetulla neuvoston direktiivillä; sen vuoksi rajoitus tuotantovaltiossa yhden yrityksen kautta tapahtuvasta myynnistä ei enää sovellu tällaisiin tuotteisiin, tuottajana toisessa jäsenvaltiossa toiminnan harjoittamiseen edellä mainitun 7 päivänä heinäkuuta 1964 annetun direktiivin perusteella ryhtyvä tuottaja on täten tuon direktiivin nojalla oikeutettu myymään omia tuotteitaan tuossa jäsenvaltiossa yhdessä tai useammassa yrityksessä,

tällä direktiivillä tulisi myös luoda tuottajalle mahdollisuus ryhtyä toiminnan harjoittamiseen toisessa jäsenvaltiossa eikä vain tuottajana vaan myös myydäkseen tuotteitaan tuossa valtiossa tukkukaupan luontoisesti yhdessä tai useammassa yrityksessä,

yhden tai useamman teollisen tai kaupallisen yrityksen palveluksessa toimivien välittäjien palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitukset tulee poistaa tämän direktiivin mukaisesti; toisinaan on vaikea tehdä eroa palkattujen välittäjien ja itsenäisten asiamiesten toimintojen välillä, koska oikeudellinen ero näiden kahden välillä ei ole sama kaikissa kuudessa maassa; palkattujen välittäjien toiminnot kuuluvat samaan taloudelliseen ryhmään kuin itsenäisten asiamiesten toiminnot, eikä olisi tarkoituksenmukaista eikä hyödyllistä hajottaa tämän hyvin erityisen palvelujen tarjoamismuodon vapauttamista osittaisten vapauttamistoimenpiteiden sarjaksi, mikä seuraisi siitä, että työnantajien toiminnot vapautetaan,

sijoittautumisvapauden rajoitusten poistamiseksi annetussa yleisessä toimintaohjelmassa määrätään, että ammatillisiin tai toimialajärjestöihin liittymisoikeutta koskevat rajoitukset on poistettava, milloin asianomaisen henkilön ammatilliset toiminnot välttämättä edellyttävät tämän oikeuden käyttämistä,

(1) EYVL N:o 2, 15.1.1962, s. 36/62
(2) EYVL N:o 2, 15.1.1962, s. 32/62
(3) EYVL N:o C 51, 29.4.1970, s. 4
(4) EYVL N:o C 108, 26.8.1970, s. 20
(5) EYVL N:o 56, 4.4.1964, s. 863/64 ja 869/64
(6) EYVL N:o 117, 23.7.1964, s. 1871/64
(7) EYVL N:o L 260, 22.10.1968, s. 1

palveluja tarjoavan tai hänen puolestaan toimivan henkilön mukana seuraavien palkattujen työntekijöiden asemasta säädetään perustamissopimuksen 48 ja 49 artiklan mukaisesti annetuilla säännöksillä,

erillisiä, kaikkiin itsenäisten ammatinharjoittajien toimintoihin soveltuvia, edunsaajien liikkumisesta ja oleskelusta annettuihin säännöksiin liittyviä direktiivejä ja tarvittaessa direktiivejä jäsenvaltioiden vaatimien takeiden yhteensovittamiseksi yhtiöiltä niin yhtiön jäsenten kuin ulkopuolisten henkilöiden etujen suojaamiseksi on annettu tai annetaan, ja

lisäksi joissakin jäsenvaltioissa hiilen tukkukauppaa on säännelty tämän kaupan aloittamiseen liittyvillä säännöksillä; tästä johtuen tietyistä siirtymätoimenpiteistä, joiden tarkoituksena on helpottaa toisten jäsenvaltioiden kansalaisten hiilen tukkukauppaan ryhtymistä ja sen harjoittamista, annetaan erillinen direktiivi,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Jäsenvaltioiden on poistettava sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitusten poistamiseksi annettujen yleisten toimintaohjelmien I osastossa tarkoitetuilta luonnollisilta henkilöiltä ja yhtiöiltä, jäljempänä "edunsaajat", kyseisten yleisten toimintaohjelmien III osastossa mainitut rajoitukset, jotka vaikuttavat oikeuteen aloittaa tämän direktiivin 2 ja 3 artiklassa määritelty toiminta ja tällaisen toiminnan harjoittamiseen.

2 artikla

1. Tämän direktiivin säännökset koskevat itsenäisten ammatinharjoittajien toimintaa hiilen tukkukaupassa (ISIC-ryhmästä 6112) (1).

2. Tämän direktiivin säännöksiä sovellettaessa "hiilen tukkukauppatoiminnalla" tarkoitetaan minkä tahansa sellaisen luonnollisen henkilön tai yhtiön toimintaa, joka säännöllisesti kauppaa käymällä ostaa hiiltä omissa nimissään ja omaan lukuunsa sekä jälleenmyy tämän hiilen muille tukku- tai vähittäiskauppiaille tai käsittelijöille tai ammattimaisille kaupallisille käyttäjille tai suurkäyttäjille.

Hiili voidaan myydä joko jalostamattomana tai tukkukaupassa tavanomaisen jalostuksen, käsittelyn tai valmistelun jälkeen.

Hiilen tukkukauppatoimintaa voidaan harjoittaa kotimaan kauppana, vientinä, tuontina tai kauttakulkukauppana.

3. Tämän direktiivin säännöksiä sovelletaan myös hiilentuottajayritysten tukkukauppaan.

3 artikla

Tämän direktiivin säännöksiä sovelletaan myös seuraavaan hiilikauppatoimintaan:

1. itsenäisten ammatinharjoittajien seuraavaan toimintaan:

a) sellaisen välittäjän ammatilliseen toimintaan, jolla on valtuudet ja ohjeet yhdeltä tai useammalta henkilöltä neuvotella tai ryhtyä liiketoimiin näiden henkilöiden nimissä ja heidän puolestaan,

b) sellaisen välittäjän ammatilliseen toimintaan, joka, vaikka hänellä ei olisi sellaisia pysyviä ohjeita tähän, saattaa yhteyteen toistensa kanssa henkilöitä, jotka haluavat tehdä sopimuksen suoraan keskenään tai järjestää heidän liiketoimensa taikka avustaa niiden toteuttamisessa,

c) sellaisen välittäjän ammatilliseen toimintaan, joka ryhtyy liiketoimiin omissa nimissään toisten lukuun;

2. Palvelujen tarjoamiseen ammattia harjoittamalla, toimimalla välittäjänä yhden tai useamman kaupallisen, teollisen tai pienteollisuuden yrityksen palveluksessa. Tällaisella välittäjällä on oltava asuinpaikka, ja hänet palkanneilla yrityksillä on oltava toimipaikka muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa palvelutoimintaa harjoitetaan.

Edellä 1 kohdassa tarkoitettuun toimintaan kuuluu myös sellaisten välittäjien toiminta, jotka kulkevat ovelta ovelle tilauksia hankkimassa.

4 artikla

1. Jäsenvaltioiden on poistettava erityisesti rajoitukset, jotka:

a) estävät edunsaajia ryhtymästä ammatinharjoittamiseen tai estävät heitä tarjoamasta palveluja vastaanottajavaltiossa samoin edellytyksin ja samoin oikeuksin kuin tuon valtion omat kansalaiset;

b) johtuvat hallintokäytännöstä, joka edunsaajiin sovellettuna johtaa syrjivään kohteluun verrattuna omiin kansalaisiin.

2. Poistettaviin rajoituksiin kuuluvat etenkin sellaiset, joilla edunsaajien sijoittautumista tai palvelujen tarjoamista estetään tai rajoitetaan seuraavasti:

a) *Belgiassa*

— vaatimus siitä, että henkilöllä on oltava "carte professionelle" -asiakirja (19 päivänä helmikuuta 1965 annetun lain 1 artikla);

b) *Ranskassa*

— vaatimus siitä, että henkilöllä on oltava "carte d'identité d'étranger commerçant" -asiakirja (12 päivänä marraskuuta 1938 annettu "décret-loi", 2 päivänä helmikuuta 1939 annettu "décret" muutettuna 27 päivänä lokakuuta 1969 annetulla "décret"-säädöksellä, 8 päivänä lokakuuta 1940 annettu laki, 10 päivänä huhtikuuta 1954 annettu laki, 9 päivänä heinäkuuta 1959 annettu "décret" n:o 59—852);

— kaupallisten vuokrasopimusten uudistamisen epääminen (30 päivänä syyskuuta 1953 annetun "décret"-säädöksen 38 artikla);

(1) YK:n toimialaluokitus (Yhdistyneiden Kansakuntien tilastotoimisto, Statistical Papers, M Series, N:o 4, Rev. 1, (New York 1958).

c) *Luxemburgissa*

— ulkomaalaisille myönnettyjen toimilupien määräaikaisuus (2 päivänä kesäkuuta 1962 annetun lain 21 artikla).

5 artikla

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että edunsaajilla on oikeus liittyä ammatillisiin tai toimialajärjestöihin samoin edellytyksin ja samoin oikeuksin ja velvollisuuksin kuin niiden omat kansalaiset.

2. Sijoittautumisen yhteydessä oikeus liittyä ammatillisiin tai toimialajärjestöihin käsittää sekä vaalikelpoisuuden näissä järjestöissä että kelpoisuuden tulla valituksi tällaisten järjestöjen johtaviin tehtäviin. Tällaiset tehtävät voidaan kuitenkin varata omille kansalaisille, milloin asianomaisen järjestön toimintaan sisältyy lain tai asetuksen säännösten mukaisesti julkisen vallan käyttämistä.

3. Luxemburgin suurherttuakunnassa "Chambre de commerce"- tai "Chambre des métiers" -yhteisön jäsenyys ei luo edunsaajille oikeutta ottaa osaa näiden kamarien hallinnollisten elinten valintaan.

6 artikla

Jäsenvaltio ei saa myöntää toiseen jäsenvaltioon jonkun 2 tai 3 artiklassa tarkoitetun toiminnan harjoittamista varten lähtevälle kansalaiselleen mitään sellaista tukea, joka saattaa vääristää sijoittautumisen edellytyksiä.

7 artikla

1. Jos vastaanottajavaltio vaatii johonkin 2 tai 3 artiklassa tarkoitettuun toimintaan ryhtyviltä omilta kansalaisiltaan todisteen hyvästä maineesta ja todisteen siitä, etteivät he ole olleet konkurssissa, tai jommankumman näistä todisteista, tämän valtion tulee hyväksyä muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta riittäväksi todisteeksi esitetty ote rikosrekisteristä tai, jos tällaista ei ole, sen valtion, josta ulkomaan kansalainen on peräisin tai josta hän tulee, toimivaltaisen oikeus- tai hallintoviranomaisen antama vastaava asiakirja, joka osoittaa näiden vaatimusten täyttyvän.

Kuitenkin ovelta ovelle -tilauksia hankkivien välittäjien osalta voidaan myös muita kuin edellisessä kappaleessa viitatuista asiakirjoista ilmikäyviä seikkoja ottaa huomioon, milloin tällaiset seikat on virallisesti vahvistettu ja selvästi osoittavat, ettei asianomainen henkilö täytä kaikkia sellaisia edellytyksiä hyvämaineisuudesta, jotka tällaista toimintaa harjoittavien henkilöiden edellytetään täyttävän. Kuitenkaan tällaisen tarkastuksen suorittaminen ei saa kuulua säännölliseen tavanomaiseen menettelyyn.

2. Jos se valtio, josta ulkomaalainen on peräisin tai josta hän tulee, ei anna asiakirjaa, jossa todistetaan, ettei aikaisempia konkursseja ole ollut, voidaan tällaisen asiakirjan sijasta antaa valtiossa, josta asianomainen on peräisin tai, josta hän tulee, valaehtoinen ilmoitus, jonka asianomainen henkilökohtaisesti antaa toimivaltaiselle oikeus- tai hallintoviranomaiselle, notaarille tai toimivaltaiselle ammatilliselle tai toimialayhteisön toimielimelle.

3. Tämän artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti annetut asiakirjat eivät niitä esitettäessä saa olla kolmea kuukautta vanhempia.

4. Jäsenvaltioiden on 9 artiklassa asetetussa määräajassa nimettävä ne viranomaiset ja toimielimet, jotka ovat toimivaltaisia antamaan näitä asiakirjoja, sekä ilmoitettava tästä muille jäsenvaltioille ja komissiolle viipymättä.

8 artikla

Jäsenvaltioiden, joissa elinkeinotoimintaan tai ammatinharjoittamiseen ryhtymisen edellytyksenä on valan vannominen, on varmistettava, että käytetty valan muoto on sellainen, että myös ulkomaalaiset voivat sen vannoa. Milloin asianlaita ei ole näin, jäsenvaltioiden on säädettävä vastaava sopiva muoto.

9 artikla

Jäsenvaltioiden on toteutettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet kuuden kuukauden kuluessa sen tiedoksi antamisesta ja ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

10 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 30 päivänä marraskuuta 1970.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

H. D. GRIESAU